

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 31.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790405952.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Til al denne Ziirlighed svarede den unge Pige, thi ung saae jeg hun var, ikke et eneste Ord; kun hørte jeg ligesom et Suk, eller et »o Gud«, og hun ringede endnu engang, medens hun rystede over hele Legemet, og paa alle Maader røbede en heftig Bevægelse. Jeg overveiede, om jeg endnu engang skulde henvende mine høflige og beroligende Ord til hende, eller om jeg skulde trække mig lidt tilbage, og i Afstand see til om hun blev lukket ind. Jeg valgte det Sidste, og saae nu et Vindue blive aabnet paa første Sal, og et Hoved med en hvid Nathue vise sig. Jeg nærmede mig atter, for at høre hvad Hovedet fortalte, og kom tidsnok, for at faae Slutningen af Talen, hvoraf jeg kunde forstaae, at Pigebarnet var bleven for længe ude, og at han nu bad hende paa en høflig Maade at gaae Fanden i Vold. Jeg kunde ikke undlade at yttre min Mening om Sagen, og at foreslaae ham lempeligere Forholdsregler, indtil Tiden udviste at hans Overbærelse 32 var spildt paa en Uværdig. Jeg var meget veltalende og anvendte paa passende Steder flere smukke Figurer; jeg vilde netop til at benytte en Metaphor af slaaende Virkning, for at paapege ham Muligheden af, at han selv kunde blive modtaget paa en lignende Maade, naar han paa en smuk Morgen vendte hjem til sin Ægtefælle i en ubehagelig Tilstand, da han afbrød min Tales Strøm ved at fortælle mig, at han nu kunde see hvilket Selskab hans Jomfru søgte, og at han vel kunde begribe, at hun fandt det behageligere at føite omkring ved Nattetider end at opfylde sine Pligter og føre sig anstændigt op. Jeg forsøgte forgjæves at standse hans Foredrag, som han iøvrigt forzirede med fine Titulaturer, saasom: Løsgjænger, Dagdriver, Sviregast o.s.v., jeg forsikkrede ham, at det var mig, der havde Ordet i denne ligesaa hæderlige som intelligente Forsamling; men han lod ikke til at have nogen Takt for den parlamentariske Orden, thi da han havde udtalt sit sidste Ord, hvilket var: *crapule!* smækkede han Vinduet i.